

Kathleen Tessaro Eleganța

Traducere din limba engleză

ANDREEA FLORESCU

Cuprins

A Accesorii	31
B Frumusețe	44
C Confort	50
D Fiice	59
E Sarcină	67
F Blană	74
G Prietene	79
H Soți	92
I Garderobă ideală	106
J Bijuterii	113
K Tricotaje	130
L Lenjerie	148
M Machiaj	157
N Neglijouri	171
O Ocazii	176
P Kilograme	186
Q Calitate/Cantitate	194
R Restaurante	205
S Sex	217
T Bronz	228
U Uniformitate	244
V Văluri	249
W Weekenduri	266
X Crăciunul	301
Y Iahting	313
Z Fermoare	322

Este o noapte geroasă de februarie, iar eu și soțul meu ne aflăm în fața clădirii National Portrait Gallery din Trafalgar Square.

– Am ajuns, zice el.

Însă niciunul din noi nu se clintește din loc.

– Uite cum facem, începe el să se tocmească cu mine, dacă o să fie chiar atât de îngrozitor, o să plecăm pur și simplu. Doar bem ceva și plecăm. O să folosim o parolă: cartof. Când vrei să plecăm, nu trebuie decât să folosești cuvântul cartof într-o propoziție, iar atunci voi ști că vrei să plecăm. În regulă?

– Aș putea să-ți spun direct că vreau să plec, am remarcat eu.

El se încrunță.

– Louise, știu că nu vrei să faci asta, dar ai putea măcar să faci un efort. E mama mea, pentru numele lui Dumnezeu, și i-am promis că o să venim. Nu mergi în fiecare zi la o expoziție fotografică atât de importantă. Și în plus, chiar te place. Mereu îmi zice că ar trebui să ieșim cândva împreună, doar noi trei.

Doar noi trei.

Am oftat și am privit în jos. Îmi stătea pe limbă să spun „cartof”. Cartof, cartof, cartof.

Știu că este un clișeu absolut să spui că-ți urăști soacra. Iar eu detest clișeele. Dar când soacra ta este un fost model din anii '50, care se pricepe de minune să te facă praf de fiecare dată când te vede, ei bine, în momentele acelea nu mă pot gândi decât la un singur cuvânt: cartof.

Soțul meu își încolăcește brațul în jurul meu și zice:

– Chiar nu e mare lucru, dovlecel.

Mi-aș dori să nu-mi mai spună „dovlecel“.

Dar sunt anumite lucruri pe care le faci, dacă nu din dragoste, cel puțin din dorința de a avea o viață tihnită. Și în plus, plătisem deja taxiul, el se bărbierise, iar eu mă îmbrăcasem cu rochia aceea lungă și cenușie, pe care de obicei o păstrez într-un sac de plastic. Merseserăm prea departe ca să mai dăm înapoi acum.

Mi-am ridicat privirea și m-am străduit să zâmbesc.

– În regulă, să mergem atunci.

Trecem de cei doi paznici masivi de la ușă și intrăm.

Eu îmi dau jos paltonul maro de lână și i-l întind garderobierului, după care îmi trec discret mâna peste burtă pentru un control rapid. Simt că e puțin umflată. Prea multe paste pentru o singură seară. Mâncare reconfortantă. Mâncat compulsiv. Dintre toate serile, de ce a trebuit să m-apuce mâncatul tocmai acum? Încerc să-mi sug burta, dar treaba asta cere prea mult efort, așa că renunț.

Întind mâna, el mi-o prinde și astfel pășim împreună în lumea rece și albă a Galeriei Secolului XX. Pe măsură ce ne croim drum de-a lungul podelei din marmură albă, suntem cuprinși de zarva și freamătul mulțimii. Bărbați tineri și femei îmbrăcate cu bluze albe, încrețite, se deplasează cu pași ușori, încercând să țină în echilibru tăvile cu șampanie, iar de pe un podium, un trio de jazz se avântă pe acordurile sofisticate ale piesei *Mack the Knife*.

„Respiră, îmi zic în sinea mea, respiră.“

Apoi dau cu ochii de fotografii. Rânduri întregi de portrete superbe în alb și negru, de poze de modă. Colecția faimosului fotograf Horst și a muncii depuse începând cu anii '30 și până târziu în anii '70, atârdate

pe pereții complet albi, netezi și strălucitori. Chipurile acelea reci și desăvârșite mă privesc fix în ochi. Mi-aș dori să pot zăbovi mai mult, să mă pierd în lumea fotografiilor.

Însă soțul meu mă prinde de umeri și mă împinge înainte, în timp ce-i face semn cu mâna mamei lui, Mona, care stă la bar, în compania unor femei mai în vârstă și stilate.

– Salut! strigă el însuflețit pe dată, înaintând impozant și plin de bucurie.

Bărbatul obosit și tăcut din taxi se transformase în acest om de lume jovial și încântător.

Mona ne vede și ne întoarce salutul, o mișcare a mâinii ca aceea a reginei Angliei, semn să ne alăturăm ei. Întorcându-ne pe lateral, ne strecurăm prin mulțime, printre pahare cu băuturi și țigări aprinse. De îndată ce intrăm în raza ei vizuală, fac o grimasă care sper să treacă drept zâmbet.

Se ține nemaipomenit, fantastic și supraomenesc de bine. Părul ei des și argintiu este strâns la spate într-un coc complicat, făcându-i pomeții să iasă și mai mult în evidență și dându-le ochilor un aspect de felină. Postura îi e perfect dreaptă, de parcă și-ar fi petrecut copilăria legată de o scândură, iar costumul ei negru trădează eleganța firească a croielii în stil Donna Karan. Femeile care o însoțesc sunt îmbrăcate cu același gen de haine scumpe și bănuiesc că suntem pe cale să ne alăturăm unui fel de reuniune a fostelor modele.

– Dragul meu! Își îmbrățișează fiul și îl sărută pe amândoi obraji. Sunt atât de bucuroasă că ați reușit să ajungeți!

Soțul meu îi întoarce îmbrățișarea.

– N-am fi ratat expoziția pentru nimic în lume, nu-i așa, Louise?

– Bineînțeles că nu! am exclamat eu, puțin cam prea entuziasmată ca să par sinceră.

Mă aprobă cu un gest scurt din cap, apoi își întoarce din nou atenția către fiul ei.

– Cum a fost piesa, dragule? Trebuie să fii extenuat! M-am întâlnit cu Gerald și cu Rita alaltăieri. Mi-au spus că ai fost cel mai bun Constantine

pe care l-au văzut ei. Nu v-am zis? Se întoarce spre grupul ei de prietene. Fiul meu joacă în *Pescărușul* la National! Dacă vreți vreodată bilete, nu trebuie decât să-mi spuneți.

El își ridică mâinile a deznădejde.

– Se joacă cu casa închisă. Nu pot face nimic.

Mona se bosumflă.

– Nici măcar pentru mine?

– Ei bine, răspunde el înduplecat, aş putea să încerc.

Ea își aprinde o țigară.

– Bun băiat. Ah, dați-mi voie să vă fac cunoștință: ea este Carmen, cea cu elefanții de pe peretele de acolo, ea este Dorian, o veți recunoaște cel puțin după spate din faimoasa poză cu corsetul, iar ea este Penny care, ei bine, a fost chipul anilor '50, ce să mai!

Izbucnim cu toții în râs, iar Penny oftează nostalgic, scoțând din geantă un pachet de Dunhill.

– Ce vremuri! Mona, ai un foc?

Mona îi dă o brichetă de aur, gravată, iar soțul meu scutură din cap, dezaprobat.

– Mamă, ai promis că te lași.

– Dar, dragule, e singurul mod prin care te poți menține, nu-i așa, fetelor?

Toate dau aprobator din cap, de după o perdea groasă de fum.

Apoi minunea se întâmplă: sunt observată.

– Ea trebuie să fie soțiaaaaa ta! exclamă Penny, îndreptându-și atenția către mine.

Deschizându-și brațele într-o îmbrățișare largă, dă din cap, ca și cum nu i-ar veni să creadă, și preț de un moment îngrozitor pare că s-ar aștepta să mă arunc în brațele ei. Șovăi și, stângace, sunt pe cale să fac un pas înainte, când deodată pare că nu mai poate de plăcere.

– Ești adoraaaaabilă! gângurește ea, îndreptându-se către ceilalți ca s-o aprobe. Nu-i așa că e adoraaaaabilă?

Eu rămân pe loc, zâmbind ca o nătângă, în vreme ce restul se holbează la mine.

Soțul meu îmi sare în ajutor.

– Doamnelor, ce ziceți de încă un rând?

Încearcă să-i atragă atenția barmanului.

– O, îngerul meu desăvârșit! Mona îi mângâie părul cu mâna. Șampanie pentru toată lumea!

– Și tu? se întoarce el către mine.

– Da, șampanie, de ce nu?

Mona mă apucă autoritară de braț. Îl mângâie ușor, genul acela de mângâiere dezarmantă, pe care numai cel mai bun prieten putea să ți-o ofere când aveai zece ani și care îți făcea inima să tresalte.

Inima îmi tresaltă și acum ca urmare a acestei dovezi neașteptate de afecțiune și aproape că mă urăsc pentru asta. Am mai pățit-o și înainte și știu că e periculos să te lași sedus de ea, chiar și preț de o secundă.

– Acum, Louise, începe ea pe un ton surprinzător de sigur și la fel de pătrunzător, zi-mi ce mai faci. Vreau să știu *totul*.

– Ei bine...

Îmi frământ mintea, trecând în revistă evenimentele din viața mea și încercând cu disperare să găsesc ceva demn de împărtășit. Cealaltă femeie mă privește și ea, nerăbdătoare.

– Totul merge bine, Mona... foarte bine.

– Și părinții tăi? Cum e vremea prin Pittsburgh? Louise e din Pittsburgh, precizează ea *sotto voce*¹.

– Sunt bine, mulțumesc.

Mă aprobă dând din cap. Mă simt de parcă aş fi vreun concurent la cine știe ce emisiune cu întrebări și, ca orice gazdă bună, mă încurajează să continui atunci când mă încurc.

– Lucrezi undeva momentan?

Rostise cuvântul „lucrezi” cu acel înțeles subtil pe care îl au toți cei din showbiz. Căci, până la urmă, e o diferență între „a lucra” și a avea o „profesie”.

¹ Cu voce joasă, în șoaptă (în it. în orig.) (n. red.).

Mi-am dat seama de toate astea, însă nu am vrut să-i fac jocul.

– Da, încă sunt la Phoenix Theatre Company.

– Are legătură cu actoria? Louise a noastră se crede un fel de actriță, adaugă ea în chip de explicație.

– Ei bine, *am fost* actriță, mă bălbâi eu. Oricât m-aș strădui, reușește tot timpul să mă prindă pe picior greșit. Adică, a trecut ceva vreme de când nu am mai avut vreun rol. Și nu, nu are legătură cu actoria. Lucrez în fața, la casa de bilete.

– Înțeleg, spune ea zâmbind, ca și cum ar fi deslușit un înțeles mai adânc de care eu nu eram conștientă.

După care Dorian pune cea mai îngrozitoare întrebare dintre toate.

– Ai jucat în ceva?

– Sigur, am apărut într-o reclamă din aceea mai dubioasă, am încercat eu să spun pe un ton cât mai firesc, ridicând din umeri, vrând parcă să adaug: „Cine n-a făcut-o?”

– Serios? Ridică o sprânceană, imitând perfect o femeie al cărei interes fusese trezit. Ce reclamă?

Fir-ar!

– Aaa... încerc eu să îmi amintesc. În campania aceea cu premii de la Reader's Digest. Posibil să mă fi văzut în ea.

Mă privește absentă, ca și cum n-ar avea habar despre ce vorbesc.

– Știi tu, cea în care sunt mai mulți într-un balon cu aer cald și zboară pe deasupra Angliei, bând șampanie și fiind cu ochii în patru după câștigători. Eu eram cea din stânga, care ținea harta și făcea semn spre Luton.

– A, da. Sună bine.

Încearcă să fie politicoasă.

– Și acum lucrezi la casa de bilete. Mona trage concluzia, frumos și simplu.

– Deocamdată, da. Aș cam avea câteva lucruri de pus la punct, ca să zic așa... dar da, cu asta mă ocup acum.

Aș vrea să-mi recapăt brațul chiar în clipa asta. Ea mi-l strânge din nou.

– Actoria e o profesie grea, draga mea. Cel mai bine ar fi să-ți cunoști propriile limite. Dintotdeauna le-am sfătuit pe tinere să se ferească de ea ca de ciumă. Adevărul e că cere mai multă disciplină și mai multe sacrificii decât sunt dispuse să facă majoritatea fetelor din ziua de azi. Mi-ai văzut portretul?

„Continuă să zâmbești“, îmi spun în sinea mea. „Dacă o să faci asta, n-o să-și dea niciodată seama că-ți vine s-o omori.“

– Nu încă, nu prea am avut timp să aruncăm o privire prin jur. De-abia am ajuns.

– În cazul ăsta, dă-mi voie.

Și mă trage către o fotografie uriașă de-a ei, de prin anii '50.

Arăta incredibil de tânără, aproape de nerecunoscut, cu excepția formei specifice a ochilor săi migdalați, de felină, și a faimoșilor săi pomeți, neschimbați de trecerea timpului. Stătea sprijinită cu spatele de o coloană în stil clasic, cu chipul întors către cameră, pe jumătate în umbră, pe jumătate în lumină. Părul ei deschis la culoare îi cădea pe umeri în bucle coafate cu măiestrie și era îmbrăcată cu o rochie fără bretele, bufantă, din valuri de șifon mățasos.

– Ce crezi? mă întreabă ea, fixându-mă cu privirea.

– Cred că e frumoasă, spun eu cu sinceritate.

– Ai gusturi, răspunde ea zâmbind.

Un fotograf o recunoaște și o întreabă dacă îi poate face o poză.

– Povestea vieții mele! zice ea râzând.

O las să pozeze, iar eu reușesc să scap. Mă uit prin camera plină de oameni după soțul meu. Îl zăresc în cele din urmă, stând într-un colț și râzând împreună cu un grup de persoane. Are două pahare de șampanie în mâini și, pe când îmi croiesc drum spre el, mă vede, iar privirile ni se încrucișează.

Eu zâmbesc, iar el spune ceva și pleacă, venind spre mine înainte ca eu să ajung la ei.

– Cine sunt? întreb eu, în timp ce el îmi întinde un pahar.

– Doar niște oameni de la unul dintre cluburile acelea de teatru. M-au recunoscut din piesă. Mă conduce înapoi către galerie. Cum te înțelegi cu mama?

– A, bine, mint eu. Foarte bine. Mă uit înapoi, însă cei din grup se risipiseră, înghițiți de mulțimea aceea care nu stătea o clipă în loc. Nu voiai să ne faci cunoștință?

El râde și îmi dă o palmă peste fund, lucru pe care îl detest și pe care se pare că îl face numai în public.

– Nu, nici vorbă! Nu mai fi așa de paranoică! Ca să fiu sincer, sunt puțin cam prea entuziaști, ca să spun așa. N-aș vrea să o plictisească pe încântătoarea mea soție, nu-i așa?

– Și cine ar fi aceasta? Întreb eu pe un ton mai tăios decât intenționasem. El îmi dă o altă palmă peste fund și mă ignoră.

Ne oprim în fața fotografiei unei femei care fumează o țigară și a cărei privire este ascunsă sub borurile pălăriei. Stă sprijinită de tocul unei uși, pe o stradă întunecată și pustie. Probabil că a fost făcută imediat după Al Doilea Război Mondial. Este ceva tulburător în contrastul dintre ruinele dimprejur și perfecțiunea deplină a costumului ei croit pe trup.

– Asta e ceea ce numesc eu stil, zice soțul meu cu un oftat.

Deodată parcă s-a făcut prea cald. Mă simt copleșită de marea de oameni, de fum și de sunetul prea multor conversații înflăcărâte. Mona ne face iar semn cu mâna, însă îi dau voie soțului meu să meargă la ea, în vreme ce eu îmi croiesc drum spre o încăpere mai mică și mai puțin aglomerată, dincolo de galeria principală. În mijlocul ei se află o bancă lungă din lemn. Mă așez și închid ochii.

E o prostie din partea mea să mă frământ atâta. Într-o oră toate astea se vor fi terminat, Mona va fi avut parte de momentul ei de glorie, iar noi vom fi în siguranță, în drum spre casă. Tot ce am de făcut e să mă relaxez. Să mă bucur de moment. Deschid ochii și respir adânc.

De-a lungul pereților sunt înșirate portrete – Picasso, Coco Chanel, Katharine Hepburn, Cary Grant –, rânduri și rânduri de chipuri ferme-cătoare, atent studiate. Ochii sunt mai închiși la culoare, privirile mai

pătrunzătoare decât în mod firesc, nasurile mai drepte, mai distinse. Îmi îngădui să alunec într-un fel de contemplație, o stare de reverie datorată acestui exces de frumusețe.

Apoi zăresc un portret al cărui chip nu-l recunosc, o femeie cu un păr negru și strălucitor, cu cărare pe mijloc, aranjat în onduleuri, ce-i încădrează fața. Are trăsături distincte: pomeți înalți, gură arcuită și niște ochi foarte negri, ce trădează o privire inteligentă. Aplecată, cu unul din obraji sprijinit alene în palmă, arată de parcă ar fi fost surprinsă în toiul celei mai aprinse conversații. Rochia, cu o croială simplă și dreaptă, este dintr-un satin deschis la culoare, care strălucește în contrast cu țesătura ternă a divanului, iar singura bijuterie pe care o poartă este un șirag de perle, care se asortează perfect. Nu este un chip celebru, nici de-o frumusețe răpitoare, însă, fără îndoială, este cât se poate de fermecător. Mă ridic și traversez încăperea. Citesc numele: Geneviève Dariaux, Paris, 1934.

Momentul meu de răgaz s-a sfârșit.

– Aici erai! Mona ne-a trimis să te căutăm.

Penny vine agale spre mine, la brațul soțului meu, care se vede că n-are nicio trageră de inimă.

„Păstrează-ți calmul“, îmi spun luând o înghițitură de șampanie, lucru de care aveam atâta nevoie.

– Salut, Penny. Admiram și eu expoziția.

Ea se apleacă și începe să-mi agite în față degetul a muștrare.

– Louise, ești o fată foarte, foarte obraznică! Face cu ochiul către soțul meu. Nu înțeleg cum de o lași să bea! Vă meritați unul pe celălalt!

Eu și soțul meu schimbăm priviri. Of, iar aceleași vorbe, nu!

Ea se apleacă și mai mult și-și coboară vocea până când devine o șoaptă.

– Trebuie să recunosc, arăți minunat! Iar asta, continuă ea, pipăind cu grijă între degetul mare și arătător țesătura rochiei mele, asta chiar nu e rea deloc. Adică, vreau să spun că cele mai multe sunt de-a dreptul șterse, dar asta e chiar drăguță! Fata mea trebuie să nască în mai și e disperată după ceva asemănător în care să încapă.

Simt cum mi se scurge tot sângele din cap.

Respect — Trebuie să fii atăaaaăăăăăăat de fericită!

Eu înghit în sec.

– Nu sunt însărcinată.

Ea ridică nedumerită din sprâncene.

– Poftim?

– Nu sunt însărcinată, repet eu, de data asta mai tare.

Soțul meu râde nervos.

– Când o să fie, vei fi prima care va afla, te asigur!

– Nu, cred că eu am să fiu aceea, răspund, la care el râde și mai tare, deși puțin cam forțat.

Penny continuă să mă fixeze uimită cu privirea.

– Dar rochia asta... îmi pare rău, am crezut că...

Eu mă întorc către soțul meu.

– Scumpule?

El se pare că găsisese ceva de-a dreptul fascinant la podea.

– Hmm?

– Cartof.

Nu știu la ce mă așteptam să facă, poate să-mi ia apărarea ori măcar să dea dovadă de o oarecare compasiune. În schimb, continua să se holbeze la pantofi.

– Bine.

Mă întorc pe călcâie și plec. Nu mă simt deloc în largul meu, dar cumva reușesc să mă refugiez în siguranța toaletei. Când intru, zăresc câteva fete care-și refăceau machiajul, așa că mă așez la rând pentru o cabină goală, după care încui ușa. Aștept, cu spatele sprijinit de metalul rece al ușii, și închid ochii. „Nimeni n-a murit vreodată din cauza umilinței“, îmi zic în sinea mea. „Dacă ar fi fost adevărat, aș fi fost moartă de mult.“

În sfârșit, fetele pleacă. Deschid ușa și mă duc în fața oglinzii. Ca orice femeie normală, mă privesc în oglindă de fiecare dată când mă spal pe dinți sau când mă pieptăn. Doar că obișnuiesc să mă privesc pe bucăți, evitând să le pun cap la cap. Nu știu de ce, dar mă simt mai în siguranță așa.

Totuși, în seara asta mă forțez să mă privesc în întregime. Și iată că văd cum toate acele bucăți se îmbină, scoțând la iveală o imagine cu care nu sunt familiarizată, imaginea cuiva cu care nu vreau să semăn.

Am nevoie de o tunsoare și chiar ar trebui să mă vopsesc, ca să scap de firele acelea albite prematur. Incredibil de drept și de tern, părul îmi cade lipsit de formă în jurul feței. Chipul, întotdeauna palid, este acum nefiresc de alb. Nu ivoriu sau alabastru, ci mai degrabă lipsit complet de culoare, întocmai ca al unei vietăți marine care n-a văzut niciodată soarele. Pe lângă el, pata de un roșu aprins al rujului pare de prost gust și îmi face gura să arate mult prea mare, ca o tăietură adâncă și căscată ce se întinde de la un capăt la altul al feței. Toată acea aglomerație m-a făcut să transpir, nasul îmi lucește, m-am înroșit în obraji, însă nu am pudra la mine.

Cât despre rochia mea preferată, cu toate că o dusesem la curățătorie, era scămoșată și, să fim sinceri, lipsită de formă și stil, deși fusese la modă în urmă cu cinci ani. Îmi amintesc că mă făcea să mă simt sexy și încrezătoare, pe vremea când îmi scotea în evidență silueta, și să par grațioasă ca o silfidă. Dar acum, după ce m-am îngrășat cu aproape cinci kilograme, efectul nu mai e același. Și, ca să închei, pantofii, o pereche de balerini cu arici, îmi fac gleznele să pară două trunchiuri de copac. Decolorați și scofâlciți, sunt niște pantofi de zi cu zi, pe care îi am de cel puțin doi ani și pe care nu ar trebui să-i port în altă parte, poate doar în casă, la cât sunt de uzați.

Sunt nevoită să trag concluzia că întreaga mea ținută mai că nu țipă: „Gravidă la orizont“ sau, și mai precis: „Asta e tot ce-am putut face, date fiind circumstanțele“.

Îmi privesc speriată reflexia din oglindă. Nu, persoana aceea nu pot fi eu. Totul e o greșală îngrozitoare, un fel de Triunghiul Bermudelor al părului nearanjat, al rochiei urâte și al pantofilor scofâlciți. Trebuie să mă calmez, să-mi recapăt echilibrul interior.

Fac un experiment.

– Salut, mă numesc Louise Canova, am treizeci și doi de ani și nu sunt însărcinată.

Vocea mea se aude cu ecou în toaleta pustie.

Nu funcționează. Inima începe să-mi bată cu putere și intru în panică. Închid ochii și mă străduiesc din răpputeri să mă concentrez, să gândesc pozitiv, însă în loc de asta îmi vin în minte o mie de chipuri atrăgătoare, în alb și negru. E ca și cum eu nici măcar nu aș face parte din aceeași specie.

Deodată, ușa din spatele meu se deschide și intră Mona.

De trei ori cartof, la naiba!

Ea se sprijină teatral pe lavoar.

– Louise, doar ce am aflat. Ascultă, n-a vrut să facă o gafă. Sunt sigură de asta și, în plus, e chioară ca un liliac.

De ce trebuie el să-i dea raportul?

– Mulțumesc, Mona. Apreciez.

– Totuși, începe ea apropiindu-se de mine pe la spate și dându-mi părul la o parte de pe față cu degetele ei cu manichiură perfectă, dacă vrei, aș putea să-ți dau numele stilistului meu. E foarte priceput.

Când ies, văd că soțul meu mă așteaptă. Îmi întinde paltonul și plecăm de la petrecere fără să scoatem o vorbă. Iată-ne stând în exact același loc din Trafalgar Square, la nici treizeci de minute de la sosire. Scrutând strada după vreun taxi, el scoate un pachet de țigări din buzunar și își aprinde una.

– Ce faci? îl întreb eu.

– Fumez, răspunde el. (Soțul meu nu fumează.)

O las baltă.

Din depărtare, lumina farurilor unui taxi se apropie repede spre noi, iar eu îi fac disperată semn cu mâna. Mașina încetinește și ne urcăm. Soțul meu se lasă greu pe bancheta din spate, după care se apleacă din nou în față ca să deschidă geamul.

Brusc, am chef să îl fac să râdă și să-l alint sau mai degrabă să fiu alintată. Până la urmă, ce contează cum arăt sau ce cred alții despre mine? El tot mă iubește. Îmi întind mâna și o pun peste a lui.

– Scumpule, tu... tu *chiar* crezi că arăt bine?

El îmi prinde mâna și mi-o strânge încetișor.

– Ascultă, dovrece, arăți numai bine. Ca de obicei. Nu o lua în seamă. Probabil că e doar invidioasă pentru că ești tânără și căsătorită.

– Da, îl aprob eu sec, cu toate că nu e valul copleșitor de complimente la care mă așteptam.

El îmi strânge încă o dată mâna și mă sărută pe frunte.

– Și în plus, știi doar că nu îmi pasă de toate prostiile astea.

Taxiul gonește prin întuneric, iar eu stau acolo, cu vântul rece al nopții suflându-mi în față, pradă unui singur gând care-mi frământă neconținut mintea: „Așa o fi, dar mie îmi pasă“.

Este un fel de armonie care se asamblează framurci, singura diferență fiind că ea din urmă are cel mai adesea un dar al naturii.

...când prima este rezultatul artei. Dacă însă este îngăduit să se exprime atât de perfect pentru a deveni o artă, este de neîncredințată, și spune că scopul meu în viață este să transform o femeie simplă într-una elegantă.

Georgios Antonis Darius

Este un volum subțire și conștient, intitulat *Eleganță*. Este îngropat sub un alt volum, evident neuzat, despre istoria modărilor franceze și o ediție broșată a romanului lui D.H. Lawrence, *Femei îndrăgite*. Mălung și mai subțire decât celelalte cărți de pe raft, se ridică deasupra mediului înconjurător modest cu un fel de autoritate zeflemească, iar literele în relief ale titlului străluceau în contrast cu coperta argintie de satin, cu o nuanță de aur la suprafața unui părui cutgăron.

Soțul meu crede că am dezvoltat o obsesie neînțeleasă pentru antichități. Că petrec prea mult timp vizuind cu ochii deschizi. Dar în lumea